De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 13 — 27 MAART 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

Drente met de hoofstat Haarlem.
105-90=35

de meester heefd een seilboot.

Ik wil een kadodoek hebben. 196+88= 1744.

245 / 15 / 120 / 350 / 680

33 / 22 / 15 / 17 / 19 / 24 / 12 / 178

Lientje bedacht een plan

Heel ver buiten het dorp, dicht bij de grote rietplas, staat het huis, waar Jop en Lientje wonen.

Het is voor hen een heel eind lopen naar school, maar daar geven ze niet om. Ze kunnen er best tegen, en het dagelijkse lopen door weer en wind heeft hun een gezonde blos op de wangen bezorgd.

Maar nu is Lientje al twee dagen niet naar school gegaan. Toch is ze niet ziek, nee, hoor, ze weert zich flink en helpt moeder in huis voor de kleine broertjes zorgen. Maar het vroor zo hard en er woei zo'n felle wind uit het noordoosten, dat moeder er bezorgd om werd.

„Dat is te erg," zei ze. „Blijven jullie vandaag maar thuis."

Jop wilde liever naar school gaan. Vader hielp hem. „Laat Jop maar gaan," zei hij, „zo'n fikse jongen kan er wel tegen."

Nu, goed, Jop mocht er door en Lientje bleef thuis om moeder te helpen. Ze vond het wel eens leuk, voor de afwisseling.

Op een morgen, als de wind wat is gaan liggen, komt Jop al vroeg naar huis. De school heeft vrijaf om schaatsen te rijden. Het weer is veel beter geworden en vader gaat met de kinderen de rietplas op.

„Wilde zwanen!"

Ze rijden een heel eind. De plas is nu helemaal dichtgevroren. Toch zijn er nog wakken en daarom wil vader hen niet alleen laten gaan. Vader heeft veel verstand van het ijs en kent de gevaarlijke plekken.

Ze rijden ver, heel ver. Ze komen in de wijde eenzaamheid, waar niets te zien is, dan ijs en nog eens ijs. Dat is nu de rietplas, waar ze 's zomers roeien. Wat lijkt nu alles anders. Lientje is blij, dat vader en Jop bij haar zijn. Ze is bang voor die grimmige, bevroren vlakte, waarop wijd en zijd geen levend wezen te bespeuren is. O, als het ijs nu eens breken zou!

„Zijn hier geen wakken?" vraagt ze.

Vader schudt geruststellend 't hoofd. „Nee, hoor, geen sprake van. Het ijs is hier betrouwbaar. Dáár...." en vaders hand wijst naar links, „dáár, waar je die vogels ziet.... Daar zou ik het niet vertrouwen."

„Vogels? O, ja, zie je ze, Jop?"

Jop ziet ze ook. „Het zijn zwanen," zegt vader. „Wilde zwanen. Die zijn hier anders niet zo veel. Ze zullen van honger hier gekomen zijn, maar ze vinden hier toch ook geen voedsel."

„Maar wat dan?" vraagt Lien, met een angstig gezichtje.

„Tja," zegt vader. „Het is een harde winter voor die dieren. Als het niet gauw gaat dooien, moeten ze sterven van honger."

O, dat is vreselijk. Lien voelt zich plotseling zo verdrietig, dat ze wel huilen kan. Het plezier is van de ijstocht af. Al die prachtige vogels, moeten die nu sterven van honger?

Thuis zorgen ze altijd voor de vogels. Moeder geeft hun brood, spekzwoerd kaaskorstjes en nootjes. Maar hier is niemand die helpen kan, want niemand weet het immers! Alleen zij drieën, omdat ze zover van het dorp en zo dicht bij de plas wonen. Kunnen zij dan niet helpen? Moeten ze niet helpen?

„Laten we ze voeren," zegt Lien.

Bij de voorplaat:

PIETJE SMEERPOETS

Ken je hem niet?
Die slordige Piet
Dat joch met zijn warrige haren.
Die altijd op straat loopt
En iedere dag drop koopt.
Zo oliedom is voor zijn jaren!

Ken je hem niet?
Die slordige Piet,
Dat joch met zijn lelijke praatjes.
Die altijd wil klikken.
De ruiten inmikken.
De schrik is van pleinen en straatjes!

Ken je hem niet?
Die slordige Piet.
Dat joch, dat nooit tanden wil borstelen
Die altijd wil zwerven.
Het overal bederven.
En dol is op vechten en worstelen!

Ken je hem niet?
Die slordige Piet,
Die graag loopt te slenteren en zwieren.
Maar Pietje die smeerpoets
Heeft ook wel iets heel goeds,
Hij is er zo lief voor de dieren!

Het lijkt wel, of vader even nadenkt. Dan haalt hij de schouders op. „Niet te doen," zegt hij kort. „Je mag wel een hele bakkerswinkel meenemen om al die beesten te voeren. En hoe wil je dat voedsel daar brengen in dat gevaarlijke ijs?"

„Met een slee," zegt Jop, die er zin in krijgt. „Ik wil wel!"

„Jij wilt niets!" zegt vader, ongewoon streng. „Jij gaat daar niet heen. Ik wil niet, dat je je leven waagt om die beesten, begrijp je wel, Jop?"

Dat laatste klinkt wat zachter. Vader is ook met die dieren begaan, dat ziet Lientje wel. Maar vader helpt toch niet. Vader vindt het niet mogelijk!

„Met een helicopter zou het best kunnen," vervolgt Jop, in het minst niet uit het veld geslagen.

Vader geeft geen antwoord. Ze gaan weer op weg, hun schaatsen trekken regelmatig een spoor in het ijs. Linksom, het grote kanaal op, en dan komen ze met een omweg weer naar hun huisje terug.

Moeder zit te wachten met chocolademelk. Lekker. Maar het smaakt Lien niet, zoals anders. Ze ziet in gedachten maar steeds die vogels, die van honger sterven moeten. Wanneer? Vannacht? Of morgen?

Nee, zoveel brood om al die dieren te voeren hebben vader en moeder niet. Natuurlijk niet. Maar als iedereen nu eens meehielp, alle mensen uit het dorp! Als zij en Jop eens bij iedereen gingen vragen? Nee, dat duurt te lang. Als er heel veel kinderen op weg gingen om brood en ander voedsel op te halen, dan, ja, dán.... Ja, nu weet Lientje het. „De schoolkinderen," zegt ze hardop.

Vader en moeder kijken op. Ze glimlachen. „Wat moeten die schoolkinderen, Lien?" vraagt moeder.

O, Lientje struikelt over haar eigen woorden, nu ze haar plan vertelt. Ze weet precies, hoe het gaan moet. De schoolkinderen kunnen brood en vogelvoer ophalen, morgenochtend al. Dat gaat gauw genoeg, als de mensen het van tevoren weten, en het hebben klaargezet.

„Maar hoe komen de mensen het te weten?"

Ja, hoe....

Jop heeft gespannen geluisterd. Nu springt hij op. „De ijsbaan," roept hij. „De ijsbaan is vanavond geopend. Daar is een grote luidspreker. Als het omgeroepen wordt over de baan, weet meteen iedereen er van. Ja, vader, kan dat, mogen we vanmiddag nog naar het dorp op de schaatsen?"

„En dan? Hoe komen jullie vanavond in het donker weer terug?" Moeder is natuurlijk weer een beetje bezorgd.

Maar vader staat op, en legt zijn pijp weg. „Ik geloof, dat het een heel goed plan is," zegt hij. „We gaan dadelijk naar het dorp om er over te spreken met de meester en de heren van de ijsvereniging. De molenaar is vandaag in het dorp met zijn wagen, die neemt ons stellig wel mee terug. En jullie moet zelf je woord doen, Jop en Lien, jullie hebt het plan bedacht. Wat vind je er van?"

Dat hoeft vader niet eens te vragen. Jop en Lien springen door de kamer van plezier. En moeder is het er nu ook mee eens. „Die arme dieren kun je toch niet laten verhongeren," vindt ze, en dan haalt ze gauw de jassen en mutsen de kamer in om haar drietal eens terdege voor de kou in te pakken.

Gelukkig hebben ze de wind mee naar het dorp. Lien straalt. Ze voelt geen kou, zo blij is ze, dat haar mooi bedacht plannetje nu misschien gelukken gaat.

Het gaat nu alles van een leien dakje. Meester Oudshoorn is lid van de vereniging voor dierenbescherming, en daarom staat hij dadelijk klaar om mee te helpen. Diezelfde avond nog wordt Lientje's plan met de luidspreker over de ijsbaan geroepen.

De volgende morgen gaan alle schoolkinderen op weg, het hele dorp door, en overal hebben de mensen brood en ander voedsel neergezet. Heerlijk is het, als dan de sleden op weg kunnen gaan.

Vader gaat natuurlijk mee, want geen mens kent het ijs van de rietplas zo goed als vader. De uitgehongerde dieren vliegen gulzig op het voedsel af. Ze zouden het stellig niet lang meer uitgehouden hebben. Maar met wat hulp komen ze de moeilijke winter nu wel door.

Een paar weken later staat Lientje aan de oever van de rietplas. Het ijs is nu bijna verdwenen, de knoppen zwellen al. Zo gauw kan de lente komen, na een barre winter.

Lien kijkt naar de lucht. Een groep vogels vliegt voorbij. Het zijn de wilde zwanen.

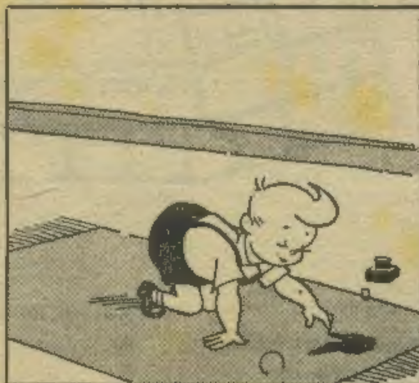
Daar gaan ze, denkt Lien. Ze nemen de winter mee!

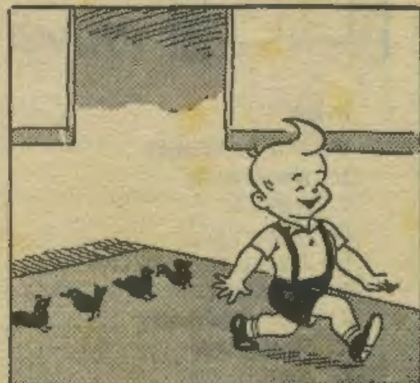
Lachend wuift ze naar de vogels, en het lijkt wel, of ze de winter vaarwel wuift, en de lente inhaalt, de lente, die nu haar blijde intocht doet in het wijde waterland.

E. S.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

DE ALLEDAAGSE DINGEN

Het badhuis is niet van gisteren

Er zijn maar weinig mensen die niet hebben ondervonden dat „baden" gezond is. Daarom wijst de geschiedenis altijd weer terug op het veelvuldig gebruik van baden, zowel bij de Egyptenaren, als bij de Grieken en Romeinen. Deze laatsten hebben niet alleen het gebruik van baden van de Grieken afgekeken, maar ook de vorm die zij aan hun badvertrekken gaven. Alle rijke ingezetenen hadden hun eigen badgelegenheid en men ging dat bad zo fijn vinden dat men er tenslotte bijna de hele dag in doorbracht. Toen het eenmaal zover was, zag men ook die grote badinrichtingen ontstaan, bekend onder de naam „Thermen", waaraan men veel pracht en praal besteedde om het volk te behagen. Een bad bevond zich meestal in het verste gedeelte van de woning en bestond uit een binnenplaats omringd door een zuilengalerij. Aan een kant was een soort kom, groot genoeg om te zwemmen en voorzien van een koepeldak op pijlers. Wat verder bevond zich een koud bad, in een gesloten vertrek. Dat bad bestond uit een grote „kuip". In de buurt van de baden had je de kleedkamer, waar de slaven de kledij van hun meesters opvouwden en netjes in aparte kastjes bewaarden.

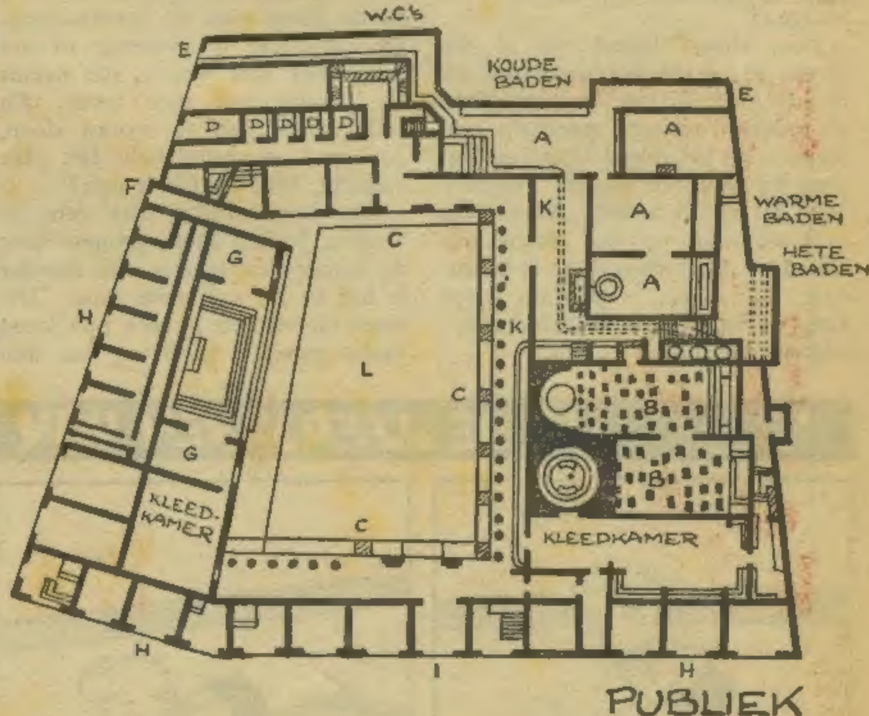
Daarnaast had men de zogenaamde hete baden met veel kuipen en kommen. In de voornaamste daalde men af langs marmeren trappen en men kwam dan in een halve cirkel, die men de naam gaf: *school*. In die cirkel gingen de mensen zitten die geen bad namen, maar toch gezellig wilden babbelen met de baders. Die vertrekken waren boven verlicht en men voerde geleerde gesprekken, zowel in de koude als in de warme baden. Op enige afstand bevond zich een stookplaats, een rond vertrek, omringd door een driedubbele rij marmeren trappen met in het midden een grote ketel kokend water die veel damp afgaf. Een soort centrale verwarming. Want behalve door die hete dampen werden de vloeren, de trappen, de stenen vertrekken en zelfs de aangrenzende bijkamers verwarmd door fornuizen onder de grond.

De meeste van deze badgelegenheden waren versierd met mooie marmeren standbeelden of met schilderwerken, die verband hielden met de plaats zelf. De vloeren waren dikwijls gemaakt uit kleurig mozaïek, dat bovendien kunstig was bewerkt. In later tijden heeft men in vele bouwvallen van die oude badinrichtingen allerlei standbeelden gevonden, bronzen lampen, zilveren of vergulde oude vazen die allemaal getuigden van de luxe waarmee de gegoede Romeinen zich zo graag omringd zagen, ook wanneer het alleen zo'n betrekkelijk eenvoudig iets als het nemen van een „bad" betrof.

v. L.

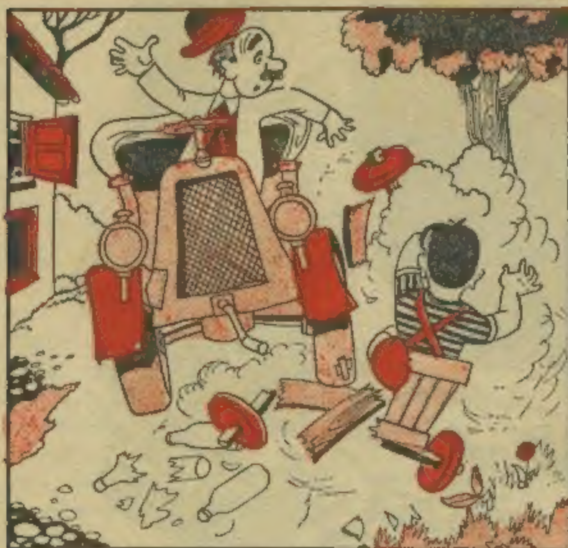

Privé
A. Hete-luchtkamer
B. Kleedkamer
C. Heet bad
D. Warm bad
E. Ingang en koud bad
F. Koud bad
G. Wasgelegenheden
H. Stookruimte
I. Ketel
J. Luchtbuizen

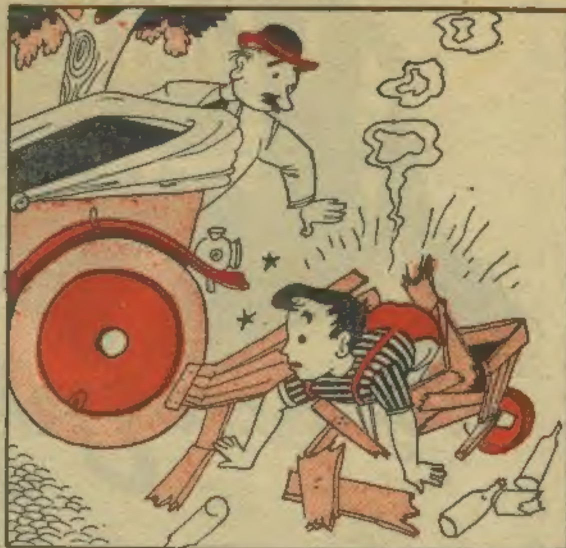

Publiek
a.a.a. Damesbaden
b.b. Mannen
c.c. Zuilengang
d.d. Afzonderlijke baden
e. Ingang damesbad
f. Zij-ingang
g. Wachtkamer
h.h. Winkels
i. Hoofdingang
k. Stookruimte
l. Grote hal

Siempie Kannalles

5. „Een prachtige stem," mompelde de heer, en van genot deed hij zijn ogen dicht! Het gevolg was, dat zijn auto begon te slingeren en Siempie zijn stuur naar links rukte, aangezien hij de auto ook plotseling links zag rijden. Dat is gek, dacht Siempie, en meteen stootte hij een akelige kreet uit, omdat de wagen voor hem ineens als een haas de weg overstak en recht op hem af kwam! De deftige heer sloeg op het horen van die kreet zijn ogen op, maar ook hij kon de botsing niet meer voorkomen. Wang!!!!! Met donderend geweld reed de auto op de zeepkist in....

6. Terwijl de stukken nog door de lucht vlogen, bracht de heer zijn auto tot stilstand. Hij stapte uit en keek achter zich op de weg, waar hij een zeer vreemd schouwspel zag. Zijn auto had de zeepkist finaal in tweeën gereden. De ene helft was versplinterd en in de andere helft was Siempie doodstil blijven zitten, totdat hij was omgekanteld en met een smak op de keien terecht was gekomen. Met zijn handen steunend op de grond en het wrak van de zeepkist steeds achter zich aan trekkend, stelde hij nu pogingen in het werk om zijn benen te voorschijn te trekken.

7. „O, het spijt mij ontzettend!" kreet de heer, toesnellend. „Ik zal alle schade vergoeden! Maar het kwam allemaal door jouw gezang. Ik ben professor in de zangkunst en bij het horen van jouw lied deed ik mijn ogen dicht. Zeg, zou je niet in mijn koortje willen zingen?" „Dat zou ik eerst aan mijn vader moeten vragen," antwoordde Siempie verbluft, „en die zal wel boos zijn, omdat ik nu mijn boodschappen niet kan doen. Maar zoudt u mij niet eerst eens overeind willen helpen?" „Natuurlijk!"zei de professor, en meteen trok hij Siempie zo hard los, dat zij samen over de grond rolden!

8. „Kom mee," riep de professor toen zij opgekrabbeld waren, „nu gaan wij in mijn auto je boodschappen doen en dan gaan wij naar je vader. Maar laat ik mij eerst even voorstellen. Ik ben professor Luidkeels. En hoe heet jij?" „Siempie Kannalles," zei Siempie, in de auto stappend. „Vindt u dat geen leuke naam? Het grappige is, dat hij ook precies bij mij past! Ik kan namelijk ontzettend veel!" Zo, en nu weten jullie meteen welke slechte eigenschap Siempie bezat: hij schepte graag op en was erg van zichzelf overtuigd. Dat zullen jullie in de loop van het verhaal nog wel merken!

Je begrijpt wat een zotte vertoning dat was, voordat ze ontdekten wat er aan de hand was.

De vreemde steen

Marion had een boek geleend van Lidia, haar vriendinnetje. Ze had het uitgelezen, en op een vrije Woensdagmiddag ging ze het terugbrengen. Lidia woonde ver weg. Haar vader had een houten huisje laten bouwen midden in het bos. En dat was zeker wel een half uur van het dorp waar Marion woonde.

Het was een warme voorjaarsmiddag. Vermoeid plofte Marion op de grond om even uit te blazen. Ze zuchtte, en keek eens om zich heen. Ze zat hier heerlijk. Vlak bij stroomde een klein beekje.

Het water was zo helder, dat ze de stenen op de bodem kon zien liggen.

Plotseling viel haar oog op een vreemduitziende steen, die aan de kant van het water lag.

Haastig stond ze op, en nam de steen in haar hand.

Hij was groot en rond, en er liepen zonderlinge zwarte strepen doorheen. Marion bekeek hem aandachtig, en opeens zag ze dat die zwarte strepen drie woorden vormden.

„Gooi mij neer," stond er duidelijk op te lezen!

„Gooi mij neer.... gooi mij neer," fluisterde Marion verwonderd. „Ik zal het doen ook!"

En pats.... daar lag de steen al op de grond. Tegelijkertijd klonk er een daverende slag. Marion sloot verschrikt haar ogen. En toen ze die eindelijk weer durfde openen, stond er een allerliefst klein elfje voor haar.

„Ik ben Rozaline," stelde het elfje zich voor. „En ik kan je niet dankbaar genoeg zijn dat je me verlost hebt uit die nare donkere steen. Zonder jouw hulp was ik nooit vrijgekomen!"

„Hoe.... hoe kwam jij in die steen?" vroeg Marion heel verwonderd.

„Dat zal ik je vertellen," zei het elfje terwijl ze het stof van haar vleugeltjes sloeg, en de rimpels in haar satijnen jurkje gladstreek! „Bij ons in het elfenbos woont een boze tovenaar, die geen gelach kan uitstaan. Nu zijn wij elfjes vrolijk van aard, dus je begrijpt, wij stoorden ons er niet aan en bleven pret maken. Op zekere dag liet de boze tovenaar ons weten dat hij iedereen die hij zag lachen in een steen zou veranderen. Je kunt je zeker wel indenken hoe erg wij schrokken. Nooit meer lachen, dat was vreselijk!

Nu gebeurde het kort daarop, dat ik voor de elfenkoningin een boodschap moest gaan doen. En onderweg zag ik iets heel grappigs gebeuren. Een eekhoorntje had de staartjes van twee kameraadjes aan elkaar vastgebonden, terwijl ze lagen te slapen. En juist toen ik langskwam, werden ze wakker. Je begrijpt wat een zotte vertoning dat was, voordat ze ontdekten wat er aan de hand was. Ik moest dan ook zo lachen, dat het door het bos schaterde. Maar.... mijn pret was van korte duur, want de tovenaar had het gehoord en kwam naar me toe. En voordat ik besefte wat er gebeuren ging, had hij me al veranderd in een steen. Met een brede zwaai gooide hij me door de lucht.

„Verdwijn naar het land van de mensen," hoorde ik hem roepen!

En zo kwam ik langs de kant van deze beek terecht. O, wat zal de elfenkoningin blij zijn als ze me terugziet. Hier neem deze steen als aandenken, en nog wel bedankt!"

Het elfje wuifde met haar hand, en was toen verdwenen.

Marion wreef zich eens door de ogen. Het was toch geen droom?

Maar in haar hand lag werkelijk een mooie ronde steen, met zwarte streepjes versierd. Ze bekeek de steen aandachtig, maar ze kon er niets op lezen. En ook toen ze hem neergooide gebeurde er niets bijzonders. Toch raapte ze de steen weer op en stak hem in een zakje van haar jurk. Toen ze later haar vreemde verhaal aan Lidia vertelde, wilde die er geen woord van geloven.

En ze zei, dat de steen er net zo doodgewoon uitzag als alle andere stenen die ze ooit langs de kant van de beek had zien liggen.

„Je zult wel gedroomd hebben," riep ze lachend!

En dat zei iedereen die het verhaal hoorde.

Maar Marion houdt vol dat het echt, echt gebeurd is. En ze bewaart de steen dan ook heel zorgvuldig in een doosje.

Marja Corel

De KNECHT van de Orgelman

De orgeldraaier, Piet Damast,
Maakt reuzegoede zaken,
Hij heeft een knecht, die, dat staat vast,
De mensen kan vermaken.
Die knecht dat is een grote aap,
Die centen op komt halen.
De orgeldraaier noemt hem Jaap,
En wie wil niet betalen,
Als Jaap komt bedelen om geld,
En rammelt met zijn bakje?
Want iedereen, die staat versteld
Van 't aapje in zijn pakje.
Zo'n aap als orgeldraaiersknecht,
Dat is niet slecht bekeken,
En dat is Piet Damast ook echt
Al dadelijk gebleken.
Een aangeklede aap als knecht,
Geloof maar, dat trekt klanten,
En dansen doet hij ook niet slecht,
Hij buigt naar alle kanten.
En onder 'n vrolijk lied krijgt Jaap
Zo menig centje binnen.
De mensen zeggen: „Met zo'n aap
Kan men goed klanten winnen....

Jane Heiloo

ONZE WONDERE WERELD

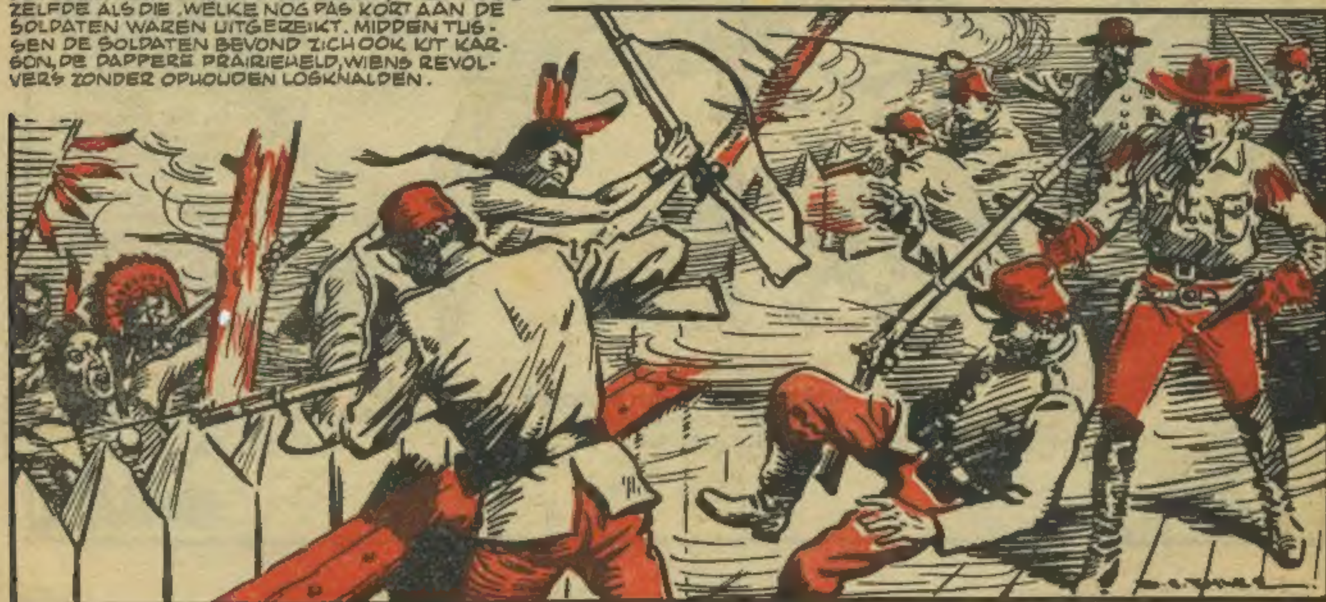

KIT KARSON en de WAP

GELE DOLK EN ZIJN MANNEN WAREN OP HET
OORLOGSPAD. ONDER DAVEREND HOEFGETRAP-
PEL BESTORMDEN ZIJ HET FORT BRIDGER. DE
SOLDATEN WEERDEN ZICH DAPPER. DIT WAS ECH
TER GEEN GEWONE INDIANEN-AANVAL! DE
ROODHUIDEN BLEKEN GEWAPEND TE ZIJN MET
SPLINTERNIEUWE LANGE GEWEREN, PRECIES DE-
ZELFDE ALS DIE, WELKE NOG PAS KORT AAN DE
SOLDATEN WAREN UITGEREIKT. MIDDEN TUS-
SEN DE SOLDATEN BEVOND ZICH OOK KIT KAR-
SON, DE DAPPERE PRAIRIEHELD, WIENS REVOL-
VERS ZONDER OPHOUDEN LOSKNALDEN.

PENSMOKKELAARS

Het nieuwe

Nu, mams, hoe zie ik er uit?" vroeg Robbie, terwijl hij in zijn nieuwe Indianenpak een krijgsdans door de kamer maakte.

„Het is geweldig, jongen," prees mams. „Je lijkt net een echte Indiaan!"

„Ik lijk er niet op, maar ik ben een Indiaan," riep Robbie verontwaardigd. „Zit mijn pistoolriem goed en staan de veren van de hoofdtooi mooi rechtop?" ging hij opgewonden verder. „Wat zullen de jongens straks opkijken als ik met die prachtige kleren aan in de straat kom. Nu ben ik natuurlijk het opperhoofd, want geen van de jongens heeft zo'n mooi pak als ik. Die oude hoed en kapotte trainingsbroek van me, die ik anders altijd met Indiaantje spelen aandeed, mag Hansie wel hebben, want hij mag zich nooit verkleden van zijn moeder."

„Hansie zal niet zoveel spulletjes hebben, waarmee hij ravotten mag," zei mams.

„Dat is zo," gaf Robbie toe. „Hij heeft Zondags precies dezelfde trui en plusfourbroek aan als naar school."

„Daar heb je het al," zei mams ernstig. „Het is eigenlijk ook veel te gek, dat jij zo'n prachtig en peperduur Indianenpak op je verjaardag krijgt, terwijl een ander kind nog niet eens een Zondagse trui heeft."

„Nu moet u daar niet over gaan zeuren, mams," zei Robbie. „Hansie heeft acht leuke zusjes en broertjes, waarmee hij iedere dag spelen kan, en ik verveel me dood, omdat ik enig kind ben."

Moeder dofte de prachtig gekleurde veren van de Indianenhoofdtooi nog wat op en streek liefkozend over de rode, warme wangen van haar jongen.

„Ga nu maar gauw op straat," zei ze. „Vergeet echter niet, dat je om vier uur thuis moet zijn. Dan heb je nog net tijd om je te verkleden en je handen en gezicht te wassen, want om half vijf moet je op de muziekles zijn."

„Ja, mams, ik zal er om denken," beloofde Robbie. „Ik heb mijn horloge bij me."

Uch! Uch! Oef! Daar holde Robbie als een wildeman de kamer en de gang door en onder luid Indianengekrijs de voordeur uit.

Dadelijk renden een paar jongens op hem af.

„Oooooch!" riep Steven bewonderend. „wat heb jij een prachtig pak aan, Rob."

Rob gaf geen antwoord. Hij holde luid schreeuwend de straat een paar maal op en neer.

De gloednieuwe, blinkende pistolen, die boordevol met klappertjes gevuld waren, hield hij in zijn handen en hij zwaaide er woest mee boven zijn hoofd. De klappertjes knalden en het was opeens heel rumoerig in de anders nogal rustige straat. Het duurde niet lang of overal gingen de voordeuren open en kwamen de jongens naar buiten.

„Ha, die Rob," hoorde je roepen. „Wat zie je er prachtig uit. Zullen we met z'n allen Indiaantje gaan spelen?"

De meeste jongens verdwenen naar binnen en kwamen een ogenblikje later weer naar buiten, uitgedost in de meest vreemde costuums, die volgens hun mening toch heus op echte Indianenkleren leken. Wat staken die oude, malle jassen en kapotte trainingsbroeken nu erg af tegen het prachtige Indianenpak van Robbie, die er werkelijk koninklijk uitzag met zijn kleurige verentooi en de prachtige franje aan zijn broek. Er hing zelfs een grote pijl en boog over zijn ene schouder. Allemaal cadeautjes van

Indianenpak van Robbie

ooms en tantes, die wisten dat Robbie zo dolgraag Indianen-opperhoofd wilde zijn.

Karel, één van de oudste vriendjes, die eigenlijk al een beetje te groot werd om Indiaantje te spelen, maar het toch zo dolgraag deed, keek jaloers naar Robbie, die opgewonden zijn bevelen uitschreeuwde. Karel was altijd al een beetje jaloers op het kersverse opperhoofd geweest, omdat Robbie ook een echte radio had, waarop hij heel gemakkelijk alle stations horen kon, en.... Robbie had een filmtoestel met een doos vol filmrolletjes. Op school vonden ze het goed, dat hij de radio mee naar school nam als er een schooluitzending was, en met Sinterklaas had hij zelfs de hele middag zijn films mogen vertonen....

Karel had niets van dat alles. Hij zou ook wel nooit ofte nimmer zo iets moois kunnen krijgen. Stel je voor, dat zijn vader op een goede dag zou zeggen: „Kareltje, ik heb een radio voor je gekocht en straks krijg je ook nog een filmtoestel enne.... in de grote vacantie gaan we met zijn allen naar Zwitserland en wat denk je van dit of dat behang voor je kamertje....?"

Karel, die op de vensterbank van één der huizen was gaan zitten, keek boos in de richting van Robbie, die het thuis zo fijn had....

Wacht, hij zou hem wel krijgen. Hij ging alle jongens opstoken, dat ze niet meer met hem moesten spelen. Karel dacht diep na. Hoe moest hij dat aanleggen? Opeens kwam de oplossing vanzelf. Robbie, die zag, dat Karel niet meespeelde, kwam naar hem toe en terwijl hij vlak voor hem ging staan, schoot hij de knetterende pistolen opgewonden af.

„Doe wat ik je beveel," gilde Robbie. „Doe dadelijk wat ik je beveel."

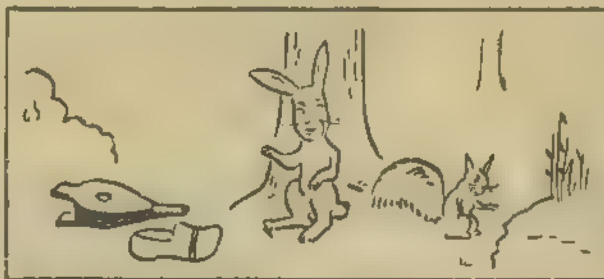
Karel maakte echter geen aanstalten om de bevelen op te volgen. Hij pakte het deftige Indianen-opperhoofd bij zijn franjekraag en schudde hem heftig heen en weer.

„Duvel op met die idiote knalpistolen!" schreeuwde hij driftig. Meteen gritste hij één van de pistolen uit Robbie's hand en smeet het een eind van zich af. Het pistool lag in twee stukken op de straat. Een van de kleinere jongens raapte de brokken op en kwam er onthutst mee naar Robbie toe, die in tranen uitbarstte en Karel wild in het gezicht begon te slaan. In minder dan geen tijd waren de jongens in een gevecht gewikkeld. Karel luchtte zijn jaloezie en Robbie zijn woede, omdat Karel het nieuwe pistool kapot gegooid had.

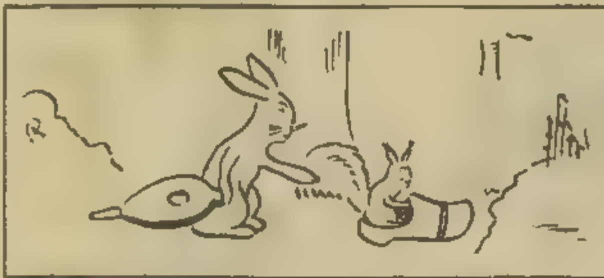
De meeste jongens genoten van de onverwachte vechtpartij en ze riepen tegen de kinderen uit andere straten, die toevallig voorbijkwamen, dat er een lekker „veggie" tussen het Indianenopperhoofd en Karel de Vries was. Karel deelde rake klappen uit en het gekste van alles was, dat er geen enkele jongen partij trok voor het opperhoofd, want.... in hun hart waren ze, net als Karel, jaloers op Robbie in zijn mooie pak. In plaats van Robbie, die flink in het nauw gedreven werd onder de stevige knuisten van zijn tegenstander, een beetje te helpen, hitsten ze Karel nog op, zodat deze er stevig op los bleef slaan en het prachtige Indianenpak aan alle kanten scheurde. Wat zag Robbie er toegetakeld uit, toen hij even later naar huis rende, waar moeder verschrikt het vuil van zijn gezicht en handen afwaste.

Onder hevig snikken kwam met horten en stoten het hele verhaal er uit. Moeder nam hem, alsof hij nog een kleine jongen was, op haar schoot en toen hij uitgehuild was, zei ze zacht: „Robbie, ik geloof dat je er verstandig aan doet je oude spulletjes maar weer aan te trekken als je Indiaantje gaat spelen."

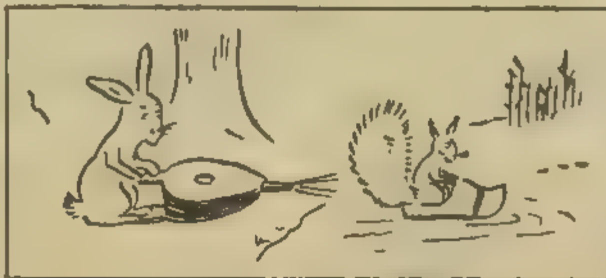
Robbie knikte van ja en lachte door zijn tranen heen tegen moeder. Het gehavende Indianenpak werd in 'n kist geborgen en...voortaan was Robbie weer een „gewone Indiaan". De oude trainingsbroek en de afgedankte hoed van vader stonden hem maar wat heldhaftig. Vooral met de bijl van karton, die hij zelf gemaakt had, was hij een Indiaan van de bovenste plank. Een Indiaan waar geen enkel vriendje jaloers op behoefde te zijn en.... dat vond Robbie toch veel prettiger!

Wil jij naar de overkant, eekhoorn?

Ik weet goede raad. Ga in die klomp zitten....

En ik blaas wind in je staart.

De kleine knutselaar

EEN CEINTUUR VAN FLUWEEL EN .... HOUT

Een mooie ceintuur en vooral een, die je zelf gemaakt hebt, kan een saai wollen schooljurkje aardig opfleuren.

Hier zie je een paar voorbeelden van ceintuurs, die van fluweel (of van ander materiaal) en triplex-hout gemaakt zijn.

Je begint een strook fluweel te knippen van 16 cm breed en zo lang, dat hij met aftrek van de breedte van de houten sluiting precies om je middel past. De reep fluweel of stof vouw je in de lengte dubbel en je stikt de beide kanten tegen elkaar op, op een kleine opening na, waardoor de ceintuur weer op de goede kant wordt gekeerd.

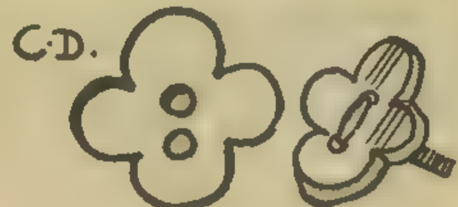
Deze opening naai je dicht en je versiert de gehele omtrek van de ceintuur met een kleurig wollen festonneersteekrandje. De kruisjes en steken midden op de ceintuur worden eveneens met kleurige wol geborduurd.

Nu komt het zagen van de sluiting aan de beurt. Je tekent de sluiting, welke jij het mooist vindt op dun doorschijnend papier over, en tekent deze met behulp van carbonpapier twee keer op het triplex.

Eerst zaag je de rondjes uit waar de cijfers bij staan en daarna pas de omtrek. Het hout schuur je met fijn schuurpapier glad, waarna je de motieven met plakkaatverf gaat kleuren. Daarna ga je de houten sluiting vernissen, waardoor zij mooi glanst en de verf niet meer kan afgeven. Voor sluiting A naai je boven en onder aan de

binnenkant van de ceintuur een wollen of zijden koord, dat je door de openingen van de sluiting heenrijgt, zoals je op tekening B zien kunt.

Met een strik knoop je het koord aan de voorkant vast.

De sluiting van tekening C wordt door middel van de twee gaatjes op de ceintuur vastgenaaid, terwijl een dik wollen koord door de open harten van de bloemen gehaald wordt. Wanneer je een artistiek tintje aan je jurkje wilt geven, maak dan ook nog de bijpassende knopen, zoals op de tekeningen AB en CD zijn afgebeeld.

OM UIT TE KNIPPEN EN TE KLEUREN

De uitstekende lipjes naar achteren ombuigen.

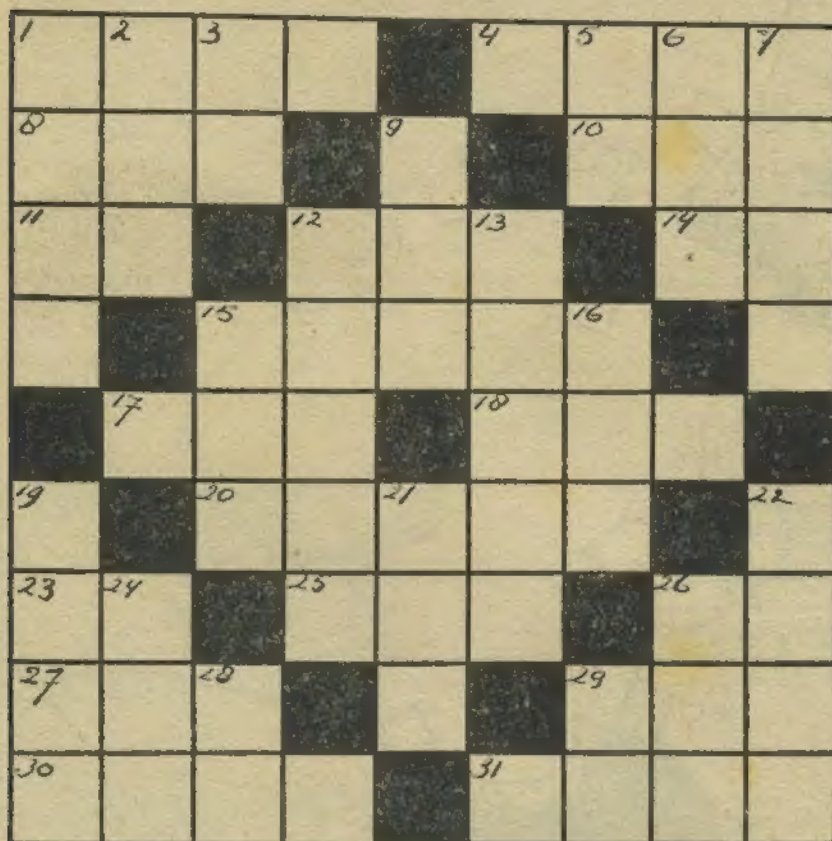

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Eer
4 Draagt haar huisje zelf
8 Deel van de dag
10 Grootmoeder
11 Afkorting van idem
12 Lage zangstem
14 Ezelgeluid
15 Gebruik je vaak om iemand aan te roepen
17 Afgelegen
18 Vlaktemaat
20 Meisjesnaam
23 Moeder
26 Naam van vele watertjes
27 Kop van een halm
29 Spoedig
30 Gezang
31 Part

Van boven naar beneden:

1 Glaswerk
2 Bejaard
3 Bijwoord
5 Lager Onderwijs
6 Vriend in het Frans
7 Wordt van melk gemaakt
9 Gek
12 Erge
13 Reptiel
15 Plantje
16 Zweedse munt
19 Nauw
21 Roem
22 Lokaal
24 Streling
26 Vlaktemaat
28 Noot
29 Lidwoord

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

B	O	T	E	R	H	A	M
R	O	O	D		O	R	E
O		R	E	D	E		E
K	O	E	L		K	U	S
	K	N	E	L		I	
Z	E		N	A	A	L	D
A	R	M		A	L	·	O
L		A		T	I	N	T

E-klinkerraadsel

1. STEKEL
2. TEMMER
3. EKSTER
4. VLEGEL
5. EENDER
6. NETJES

Koetje-boe!

No 1 en no 6.

INVULPUZZLE

In de eerste kolom moet je van boven naar beneden een letter invullen, zodat je negen verschillende woorden krijgt. Al die woorden eindigen op: AND, maar de beginletter van elk woord is zoek geraakt.

De betekenis van de woorden is:

1. Verbinding
2. Deel van de arm
3. Bodem
4. Kun je geen water in dragen
5. Een waarborg
6. Boord
7. Deel van je mond
8. Muur
9. Zie je veel aan zee

1	A	N	D
2	A	N	D
3	A	N	D
4	A	N	D
5	A	N	D
6	A	N	D
7	A	N	D
8	A	N	D
9	A	N	D

RAADSELS

1. Wat is een synoniem?
2. Wat zei de telmachine tot de beambte?
3. Wat wordt natter naarmate het droogt?
4. Waarom is een agent de sterkste man ter wereld?
5. Hoe noem je je laatste tanden?
6. Waarom is een hoofd net als een koning?
7. Welke dorst is nooit te lessen?
8. Wat doet een kei die in het water zinkt?

PLAATSNAAMPUZZLE

Geeft u mij een kaartje naar:

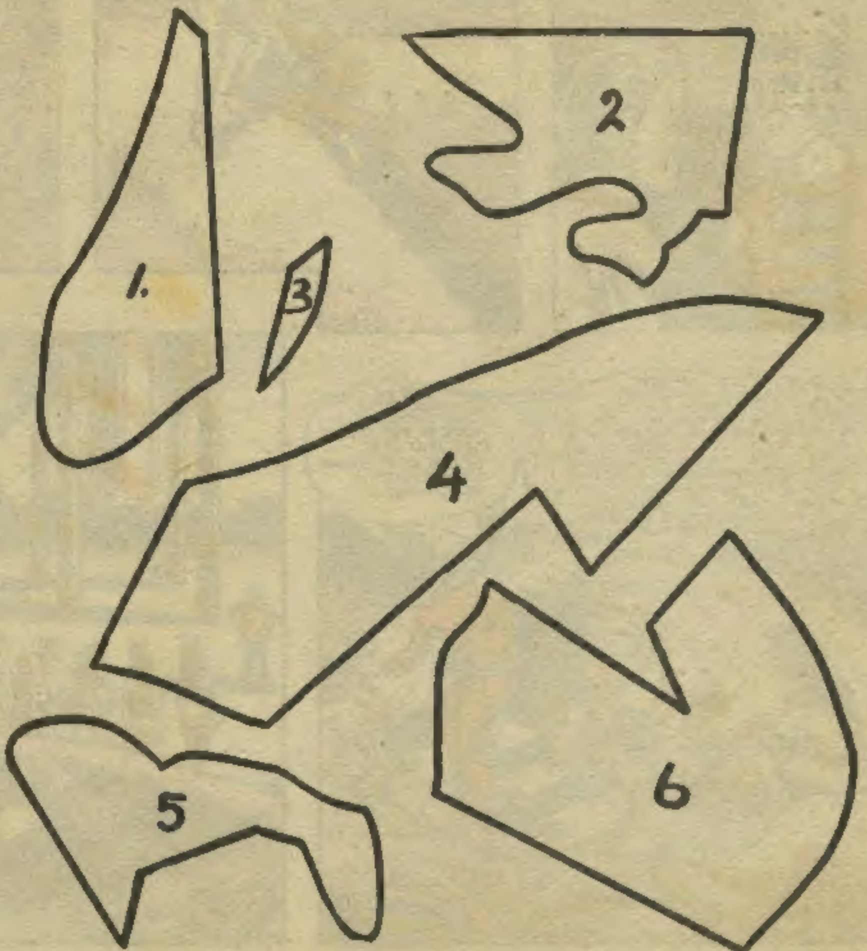

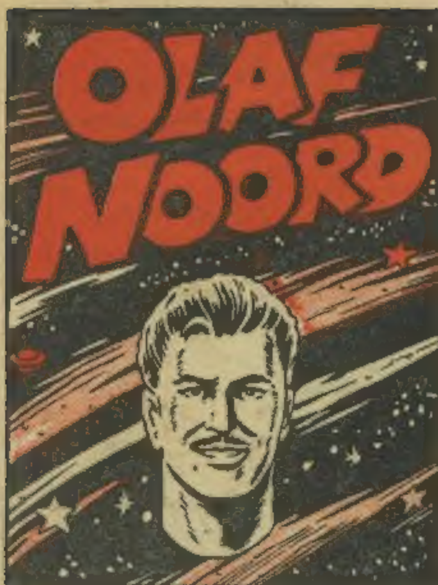
Welke zijn die plaatsnamen?

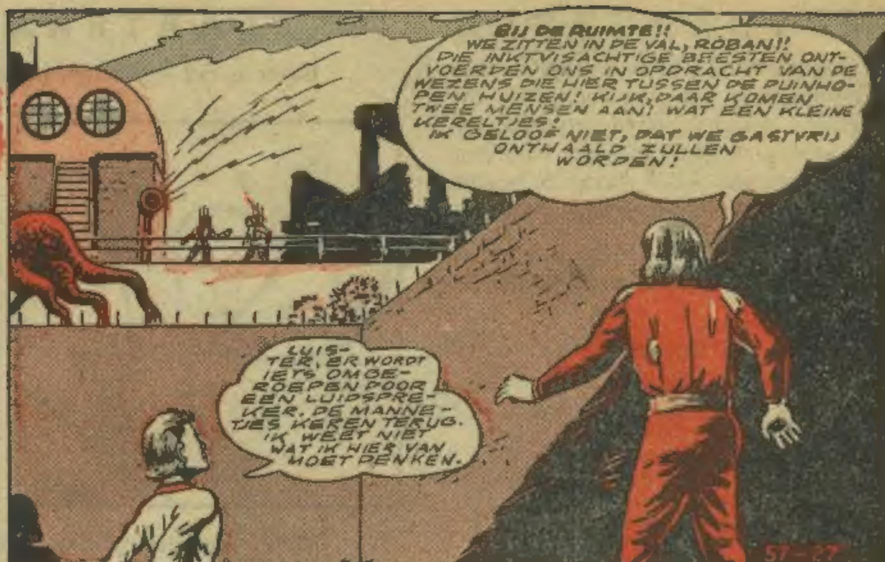
SILHOUETTEN-PUZZLE

Hoe leg je die zes stukjes samen om er een ordentelijk haasje van te maken?

OLAF NOORD

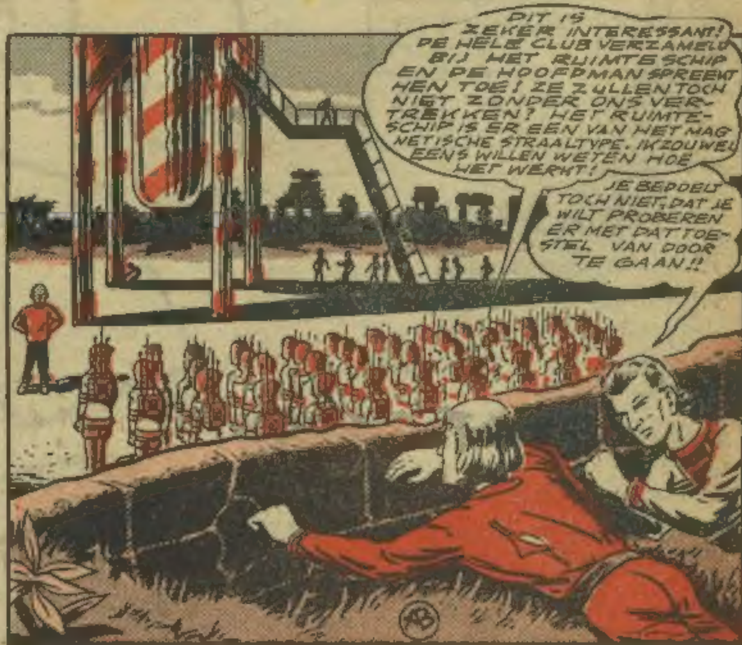

BIJ DE RUIMTE!! WE ZITTEN IN DE VAL, ROBAN!! DIE INKTVISACHTIGE BEESTEN ONTVOERDEN ONS IN OPDRACHT VAN DE WEZENS DIE HIER TUSSEN DE PUINHOPEN HUIZEN! KIJK, DAAR KOMEN TWEE MENSEN AAN! WAT EEN KLEINE KERELTJES! IK GELOOF NIET, DAT WE GASTVRIJ ONTHAALD ZULLEN WORDEN!
LUISTER, ER WORDT IETS OMGEROEPEN DOOR EEN LUIDSPREKER. DE MANNETJES KEREN TERUG. IK WEET NIET WAT IK HIER VAN MOET DENKEN.
57-27

IK WEL! WE MOETEN ZO SNEL MOGELIJK VERDWIJNEN VOOR DIE KERELTJES TERUGKEREN! GA OP MIJN SCHOUDERS STAAN, DAN ZULLEN WE PROBEREN UIT DEZE PUT TE KLIMMEN!

OFF! HET LUKT! ER IS NIEMAND TE ZIEN EN DIE INKTVISACHTIGE BEESTEN ZIJN OOK VERDWENEN!
VLUG, TUSSEN DE STRUIKEN!

IK VRAAG ME AF WAT ER ZOËVEN OMGEROEPEN WERD. IN IEDER GEVAL ZULLEN DIE MANNETJES ONS WEL SPOEDIG GAAN ZOEKEN! IK HEB ZO'N IDEE DAT DEZE WEZENS MEER AFWETEN VAN DE AANVAL OP ONZE UVURAN-EXPEDITIE!

DEZE RUÏNES MOETEN DUIZENDEN JAREN OUD ZIJN, ARDON. WIJ, OP DE PLANEET VENUS, HEBBEN ALTIJD GEDACHT DAT SATURNUS ONBEWOOND WAS. DE BOUWSTIJL DOET DENKEN AAN DIE WELKE OP DE AARDE VOORKOMT. HET ZOU INTERESSANT ZIJN VOOR OLAF OM DIT TE ZIEN.
ER IS NOG IETS BELANGRIJKERS TE ZIEN. LATEN WE NAAR DAT RUIMTESCHIP SLUIPEN!

DIT IS ZEKER INTERESSANT! DE HELE CLUB VERZAMELT BIJ HET RUIMTESCHIP EN DE HOOFDMAN SPREEKT HEN TOE! ZE ZULLEN TOCH NIET ZONDER ONS VERTREKKEN? HET RUIMTESCHIP IS ER EEN VAN HET MAGNETISCHE STRAALTYPE. IK ZOU WEL EENS WILLEN WETEN HOE HET WERKT!
JE BEDOELT TOCH NIET, DAT JE WILT PROBEREN ER MET DAT TOESTEL VAN DOOR TE GAAN!!